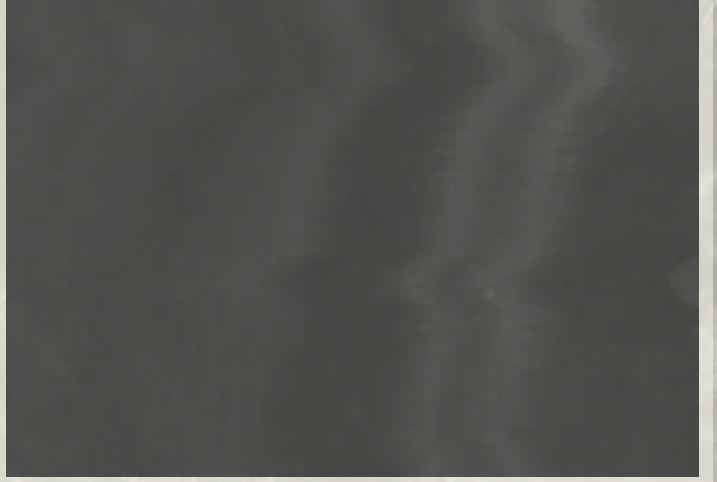
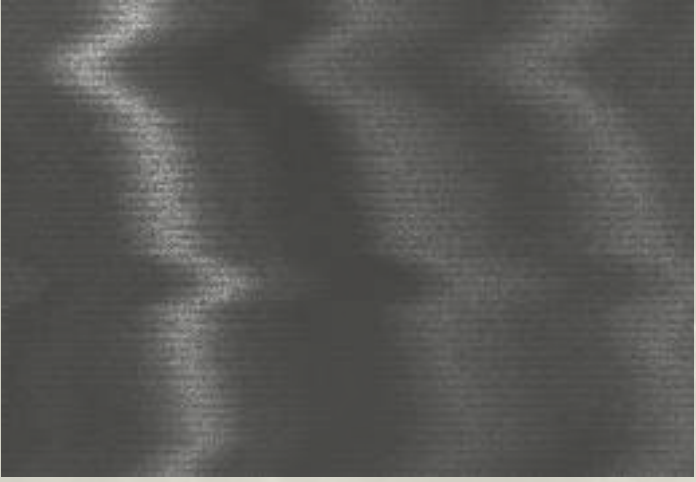
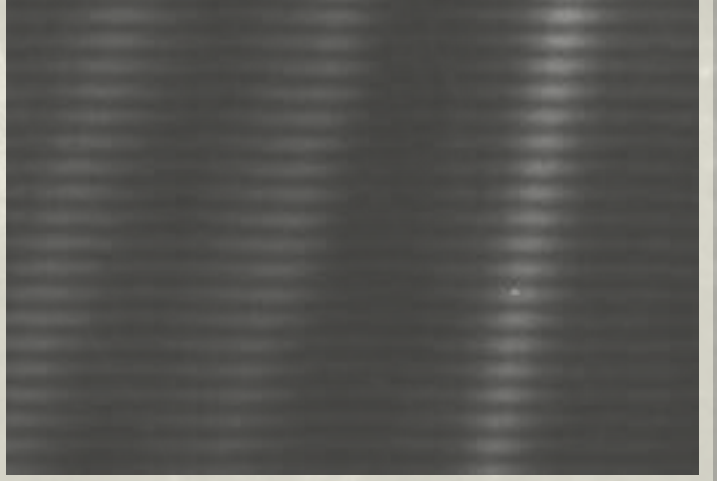

Fanzin

BASIBOZUK

değilse bozmaya, bozursa kendini bulmaya

haziran'20/sayı 1

@basibozukfanzin

basibozukfanzin@gmail.com

BASIBOZUK

değilse bozmaya, bozursa kendini bulmaya

Fanzin

Yıl: 1 | Sayı: 1

Yazılar:

Ece Badurlar / Tuğçe Karakuzu / Aslı Yılmaz / Simay Köse /
Ali Eren Kılınç / Zeynep Kurt / Emir Bek

Tasarım:

Aslı Yılmaz / Tuğçe Karakuzu

Son Okuma:

Simay Köse

Fotoğrafların Editleri:

Aylin Ünlüer

Film:

Ayberk Savaş

Müzik:

Aslı Yılmaz / Aylin Ünlüer

* * BİR AZ YALNIZLIK VE
TECRİT ÜZERİNE

Merhaba Başibozuklar,

Amatörce yazıp çizmeyi seven birtakım öğrenci olarak giriştiğimiz bu fanzin deneyimine artık siz de dahilsiniz. Sanatın ne için olduğuna, kime ne kazandırdığına ve kime ne kazandıramadığına, neyin sanat olduğuna, kimin sanatçı olduğuna dair farklı fikirlere sahibiz. Ama emin olduğumuz şey sanat yapmak istediğimiz ve bunu istediğimiz sürece önümüze kimsenin hiçbir engel koyamayacağı. Bu yüzden sanatın anlaşılamadığı tartışmalı ve karmaşık sektöre bir karşı çıkış olarak gördüğümüz fanzin dünyasına yapacağımız katkıdan mutluluk duyuyoruz.

Başlangıç olarak *yalnızlık* kavramı üzerine bir sayı çıkarmayı tercih ettik. Şüphesiz aniden kendimizi ortasında bulduğumuz kriz durumunun üzerimizde fazlasıyla etkisi oldu. Biz de bu yansımaları ilk sayıda derlemeye çalıştık. Kapakta Voyager 1 adlı uzay aracının 1990'da çektiği ve Dünya'nın en uzaktan çekilmiş fotoğrafı olan Soluk Mavi Nokta'yı görüyorsunuz. Carl Sagan'ın dilinden konuşacak olursak bütün yaşanmışlıklarınız, bütün hisler, düşünceler; dinler, ideolojiler; en zenginler, en fakirler; yaşamış ve ölmüş, unutulmuş ya da hatırlanan her insan o soluk mavi noktada. Bu fotoğrafı insan egosunun koskocaman yalnızlığı karşısındaki çaresizliğinin bir tablosu olarak değerlendiriyoruz. İnsanın anlatmak için sayfalar harcadığı her bir kavram burada toplanmış. İlerleyen sayfalarda anlattıklarımızın da güzel bir özeti olduğunu düşünüyoruz.

Bir şeyleri paylaşabilmiş olmak dileğiyle...

Başibozuk Fanzin

Yalnızlık kimine göre bir şans, kimine göre bir şanssızlıktır. Yalnız insan kimsesi olmadığından yakındır. Etrafında insanlar olan ya da olduğunu zanneden de hiç yalnız kalamadığından yakındır. Diğer tüm olgular gibi yalnızlığın da yitirildiğinde mi bilinir değeri? Ya da bir değeri var mıdır yalnızlığın? Aksi takdirde yalnızlık da bazı matematik terimleri gibi sadece bir kabulden mi ibarettir? Bir insan nasıl yalnız kalır ya da kendini nasıl yalnız hisseder, bir ölçütü var mıdır? Etrafındaki kişilerin sayısıyla mı ölçülür yalnızlık? Bir insanın yalnız olup olmadığı dışarıdan anlaşılır mı? Her insan günün sonunda zaten yalnız değil midir? **Yoksa insanoğlu sonunda hep yalnız olduğu için mi aciz bir varlık olarak adlandırılır?** Peki ya insanoğlu gerçekten aciz midir? Gibi, gibi, gibi... Yalnızlık denince bir insanoğlunun aklına gelen soruların bir kısmı yansıtılmaya çalışıldı burada. Cevap bulması zor sorular belki ya da hiç değil. Belki kiminden kimine değişir belki de değişmez. Belki bir muallaktır belki de bir mutlak. Belki de çoğumuz bizim haddimize değil bunları cevaplamak diye düşünüyoruz. Öyleyse hayat başta olmak üzere çoğu bilinmezliğe cevap aramalarına bizim tarafımızdan layık görülen şairlerimiz, bu bilinmezlikten ibaret ama aslında hepi topu 9 harften oluşan bir kelimeye anlam biçmeye ve şiirlerinin konusu yapmaya nasıl kendilerinde hak görmüşler?

I. Yalnızlık sade şurda burda değil,
Düşüncede, hatıradada ve dilekte.
(Turgut Uyar - Sonnet)

II. Bilmezler yalnız yaşamayanlar,
Nasıl korku verir sessizlik insana
(Örhan Veli Kanık - Yalnızlık)

III. Yalnızlık zor, yalnızlık büyük
İnsanın yalnızlığı bambaşka
Dünyada yalnız olmayan ne var
(Ümit Yaşar Oğuzcan - Yalnızlığa Sone)

IV. Yalnızlık
Paylaşılsa yalnızlık olmaz.
(Özdemir Asaf - Yalnızlık Paylaşılmaz)

V. Belki bu mısralarım esecek gönüllerde
Fakat herkese uzak kalacak, yalnızlığım.
(Fazıl Hüsnü Dağlarca - Yalnızlığım)

herkese yabancıyım
kendime bile.
kendini bile sevmezken insan
nasıl der ki birine
seni seviyorum diye.
benim gecelerim, sahibine benzer
yapayalnız, ıssız, sade.
yataкта bir o yana bir bu yana
uyuyamam genelde
eğer ki taşıyorsa insanları fani,
boğazında bir yumru gibi
uyku haram, uyku yasak sanki.
uyku tutmazmış gözünü gönlüne kapayanları,
içinde söylenmemiş sözcükler biriktirenleri
gerçi,
söyleyecek kimim var ki?

fotoğraf:tuğçe karakuzu

Baslıboz Fanzin

Üçüncü Yer / Aslı Yılmaz

Sert esen bir rüzgara kapılmışız. O bize nereye gitmemizi söylerse gidiyormuşuz sormadan ve düşünmeden. "any way the wind blows" gibi değil de daha planlı, üzerine kafa yorulmuş ama kafasını yoran biz değilmişiz. Sistemi besliyormuşuz ama ben olmasam, sen olmasan da çarklar dönmeye devam edermiş. Biz ise çok fazlaymış, kalabalıklarmışız. Bunca zamandır içten olabilseymişiz, birbirimize sarılabilsenmişiz kim bilir neler yaparmışız ama biz kalabalığın içinde kendimizi bilmez halde bireyselleşmişiz. Standartlara uymakla o kadar kafamızı doldurmuşuz ki bedenimiz hiç olmadığı kadar toplumla iç içeyken biz bambaşka bir yerdeymişiz. Kendimize yakın falan değilmişiz, hiç olmadık zaten. Ama başka bir yer, **üçüncü bir yer...**

Sosyalleşmek olarak adlandırdığımız şey aslında maskelerimizle beraber diğer maskelilerin karşısına geçip rol yapmaktı. Yaşamadığımız bir hayatı sahipleniyor, olmadığımız bir kimseyi tanımaya çalışıyorduk. Onu tanımakla harcadığımız vakti benliğimize adasaydık belki şimdi bu kadar yalnız hissetmezdik. Bahsettiğim üçüncü yerin adı yok. Çünkü orası bizim kaybolmuşluğumuz. Topluma sunduğumuz kimlikler bize uymadığından ve yeni kimlik yaratma çabaları içinde öz kimliklerimize sahip olduğumuzu unuttuğumuzdan bizi kaybolmuş olarak nitelendiriyorum. Yalnızlık kim olduğunu bilmekten daha mı kötü? **Ya da kim olduğumuzu bilmiyorsak biz aslında hep yalnız mıydık?** Maskelerin altında bizden çok uzakta benliğimiz tek başına ne yapıyordu onca sene?

Mesafelendiğimizi söylüyoruz. Aramızdaki mesafe hep vardı, artık farklı bir boyutta. Aslımızı hatırlamak ve onu tanımaya çalışmak için yeterli zaman bize tanınıyor. Belki de hayatımızda ilk defa bu şans elde ettik. Ama sürekli topluma kaçma çabası içindeyiz. Personalarımıza o kadar bağlanmışız ve gerçek kimliğimiz olduklarına o kadar inanmışız ki benliğimizle başa çıkamıyor ve ondan tekrar uzaklaşmak istiyoruz. Şu an durduğumuz noktadan çok emin değilim. Evet, kendimize döndük ve ister istemez onu görmeye başladık. Ama kendimizde olabilmemiz için onu çok eski bir dost gibi tanımamız ve anlamamız gerekiyor. Hayatımız boyunca başımıza gelen her şey yaşanırken, her düşüncede, her hissiyatta biz farkında olmasak da o derinlerde bir yerdeydi ve hayatımızı o da deneyimledi. Bazı durumlarda bizden çok farklı düşündü. Bu hayatın ipleri onun elinde olsaydı belki bambaşka yönlere savrulurduk, o kadar farklıydı bizden. Zaman zaman da bizim gibi baktı dünyaya. O zamanlar onunla sandığımızdan daha yakındık. İpleri paylaşıyorduk. Yine de hiçbir zaman kendimizi onun ellerine bırakacak kadar güvenmedik. Çünkü dış dünya o kadar gürültülüydü ki onun sesine kulak veremiyorduk. Biraz dinleyecek olsak dışarıdan birileri bize akıl veriyor, benliğimizin sözlerini unutturuyordu. Standartlar topluma uyum sağlarken işimizi kolaylaştırırsa da, etrafımız bizim gibilerle çevrili olsa da bizde çığlıklar atan, onu görmemiz için bize yalvaran bir ben vardı. Karanlık ve sessizlik kadar bilinmezdi ve belki bu yüzden onunla yüzleşmekten bu kadar korktuk ve direndik.

Artık benin, benim, sesimi bastıracak gürültülü dış dünyadan uzaksınız. Artık beni görmek ve bana katlanmak zorundasınız. Dış dünyayla aranıza koyduğunuz çizginin aynısını benimle aranıza da koymuştunuz ve iki çizginin arasında sıkışıp kalmıştınız. Hayatınız ve siz iki çizgiyle sınırlıydınız ve bu çizgileri aştığınızda kendinize çok kızdınız. Yaşadığınız ikilemlerin, endişelerinizin, korkularınızın, çekincelerinizin altında yatan sebep, önemsiz sandığınız anlarda aklınızı kurcalayan nereden geldiğini bilmediğiniz düşünceler, nedensizce yaptığınız eylemlerin hepsi benden, yani özünüzden geliyordu ve hepsinin upuzun hikayeleri vardı. Hazır vaktimiz varken çok eski iki dost gibi birbirimize birbirimizi anlatalım.

kolaj: aslı yılmaz

Buradaki sürenin ne kadar kısa olduğunun farkında mısın

Veyahut anlamsız

Seni kimse hatırlamayacak düşündün mü bunu hiç

Buraya gelecek kadar şanslı(?)olup

Hiç iz bırakamayacağını biliyor muydun

O zaman neden buradayım diye

Sorguladın mı hiç

Hiç birinin ruhuna dokundun mu

Ya da kendininkine

Herkesin konuşup durduğu o duyguları

Hissettin mi hiç

Birini sevdikçe kendinden nefret ettin mi

Kalbin söküldü mü yerinden

Acıyı hissettin mi

Acıyı sevdin mi

Kalbin hala yerinde mi yoksa

Yoksa sen de mi kendini yalnızlığa verdin

Yeri doldurulamaz birini kaybettin mi hiç

Farkındalığın yok olduğu o zamanda

Boşluğun o esrarengiz silsilesinde

Süzüldün mü hiç

Ayakların yere degecek mi

Korkuyor musun sen de

Düşünüyor musun her gece

Sen ölünce kim ağlar

Yastığın göz yaşlarından bıktı mı

Ağlar mısın düşündükçe

Geleceği

Ya da geçmişi

Ya da hiçliği

Hiç birinin esaretinde kendini özgür hissettin mi

Yol uzundu hani

Yarılammıştık

Zamanımız vardı

Daha valiz toplayamamıştık

Bu kadar çabuk nasıl vardık

Biriktirebildik mi hatıraları

Yoksa bitirdik mi içimizde

Yaşanmışlıkları

fotoğraf:tuğçe karakuzu

UYKU TUTMAZMIŞ GÖZÜNÜ GÖNLÜNE KAPAYANLARI

İÇİNDE SÖYLENMEMİŞ SÖZCÜKLER BİRİKTİRENLERİ

fotoğraf: baturalp bilen burmaoğlu

Genelde sorular sorulur, cevaplar verilsin diye. Anlaşılsın ve açığa çıksın diye. Çünkü her cevabın mutlaka bir de sorusu bulunur. Ancak her sorunun bir cevabı var mıdır? Bu soru aslında bizim hep peşinde, susuzluktan ağzından salyalar akararak suyu arayan bir köpek misali, cevabını aradığımız bir sorudur. "Her sorunun bir cevabı var mıdır?" sorusun cevabının olmaması aslında sorunun cevabını verir ki o da "Hayır." dır. Fakat sorunun cevabı verildiği takdirde bu soru artık cevaplanmış olur ve diğer soruların cevabının olup olmadığını anlayabilmek için tekrar düşünmemiz gerekir. Aslında bu cevaplama arzusu duyan ruhlarımızın yaşam örgüsüdür, biz kendi kendimize sorular sorar ve bu soruları cevapladıkça da tatmin ederiz bilinmeyene susamış ruhlarımızı. Bir soru var ki bu sorduğumuz soruların içerisinde en cevabı bulunamayası olan.

"Ya algılayan ruhlarımızın, algıladıkları şeyler; insanlar, yaşam ve zaman bir bilinçsel gerçeklikse?"

Bize verilen bu sınırlı olduğunu gözlemleyebildiğimiz "yaşam" kavramını her insan kendi bedeninin konumundan deneyimler. Sadece bir bedene hapsolmuş bir ruh ve olayları sadece bulunduğu bedenden deneyimleyebilen, sınırlı bir zaman diliminde yaşama olanağı olan bir varlık. Başka hiç kimsenin düşüncesini düşünme olanağı olmayan sadece kendi beynine mahkûm bir varlık ki biz ona insan diyoruz. Demek istediğimi anlayabiliyor musunuz dostlar? Biz "var"ız ama bizim kendi benliğimizden başka var olduğumuzu hisseden bir şeyin olduğunu kanıtlayabilir miydik? Her gün sevdiğimiz insanlar ile konuşuyoruz, onlarla bir şeyler paylaşıyoruz. Mutlu oluyoruz, sevdiklerimiz mutlu olduklarında ve sevmediklerimizi görünce de mutsuz, peki onların içinde bir yerde siz gibi düşünebilen bir varlık, özgür lakin bedene hapis bir varlık olduğunu kanıtlayabilir miydik? Bu satırları yazan kişinin şu anda bunları neden ve hangi duygularla yazdığını dahi yazdığı satırların anlamı ötesinde idrak edemiyoruz.

Bir yaşamınız var ve sadece bir bilincin kontrolündesiniz o da kendi bilinciniz. Düşünsenize bu ne büyük bir yalnızlık ve buhran. Dışarıda onlarca insan var ve diğer insanların nasıl düşündüğünü, onların aklının içinde dönen dışa yansımayan fikirlerini ve duygularını algılama olanağının dışındayız.

Aslında sanatın ve edebiyatın var olma nedeni de budur yalnız ruhlarımızın düşüncelerinin sesini diğer insanlara, diğer ruhlara ulaştırmak ve beklemek; bu sesi, çağırışı, haykırışı dışarıda, orada duyan biri çıkacak mı diye beklemek ve yalnız olmadığımızı kendimize kabul ettirmek. Anlamak, evet aranan kelime bu. anlamak bizim dışımızda

Baslıboz Fanzin

olanları anlamak onların var olduğunu teyit etmek. İşte nedeni bu olmalı haykırıışların. İçine hapsoldüğümüz bedenın kontrolünden bir an olsun uzaklaşmak ve diğer hapsolmuşların ruhlarına dokunabilmek. Aşk, sevgi, tutku, mutluluk, öfke, hüznün hepsi beyin tarafından bunun için üretilir. O büyük yalnızlığın var olmadığını ve diğerlerinin bize dokunabildiğine ve bizi hissedebildiğine inanabilmemiz için.

Şunu açıkça söylemeliyim ki galiba kendi bilincimin arkasında dönen soruyu hiçbir zaman yanıtlayamayacağım. Galiba hiçbir zaman orada, karşımda dikilen bedenlerinizin içindeki ruhun var olup olmadığını keşfedemeyeceğim, **ama oradaysanız eğer, o bedenlerin içindeyseniz biliyorum ki kelimelerimin demek istediğine dokunabiliyorsunuz ve siz de benim gibi arıyorsunuz;** ne aradığını unutmaya yüz tutmuş bir şekilde ve umutsuzca.

Nereden geldiğimizi bilen yok,

Nereye gideceğimizi de,

O yüzden burada, Dünya'dayken hissetmeye çalışın.

Yaşadığınızı hissedin ve

O gerçeğin de muallak olduğunu bir an olsun unutarak yapın bunu.

fotoğraf: ali eren kılınç

Yalnız da denizi seyredebiliyorduk,

Belki de sadece sanıyorduk.

Gittikçe artan yalnızlığımız,

Her gün çoğalacak biliyorduk.

Suskun duvarlar artık konuşuyor,

Müzik bizi dinliyor.

Yalnızlığımız terk etmiyor bizi,

İstesek de paylaşılmıyor.

Herkesten, her şeyden uzakta,

Kadim dostumuz yalnızlıkla...

Yaşıyoruz,

Bu koskoca dünyada.

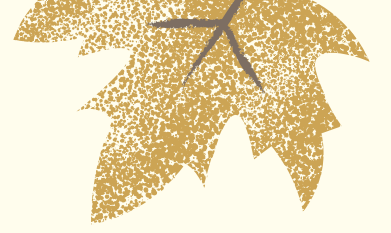

fotoğraflar: ayda duru akdoğan

Hiç kendinizi yalnız hissettiğiniz oldu mu? Hayır, onu sormuyorum onun cevabını zaten biliyorum. Demek istediğim, **gerçekten yalnız hissettiğiniz oldu mu?** Bu karantina günlerinde yalnızlık, bir sürü insanın kafasında dolanan bir kavram. **İnsanları kendi gözleriyle görememek, kendi kulaklarıyla duyamamak sizce bir yalnızlık mıdır?** Sonuçta geçen yıllar ile teknoloji gelişti ve bizim için bir göz, bir kulak oldu. Belki yerini dolduramadı kendi organlarımızın fakat büyük bir eksikliği giderdi. Nerede olursak olalım, ne zamanda olursak olalım artık az buçuk birbirimize ulaşabiliyoruz. Elbet ki bunlar anlatmak istediğimin basit kısmı. Teknolojiyi geçelim, siz evinizden çıkamıyorken ve herhangi bir şekilde iletişim aracı kullanamıyorken de gerçekten yalnız mısınız? Hayır, değilsiniz. Öyle zamanlar olur ki, zorunlu ya da zorunsuz, bir insanı hiçbir şekilde kendi organlarınızla göremezsiniz, ona ait düşünceleri öğrenemezsiniz. Etrafınızdaki bütün sevdiklerinizden kopmuşsunuz adeta. "E, bu yalnızlık değil mi yani?" diyeceksiniz. Eğer gerçekten sevdikleriniz ise, onların sizin için en azından bir dua ettiğini bilirsiniz. **En dibe batsanız bile, herkesten uzaklaşsanız bile belki annenizin ettiği bir dua sizi yalnızlık hissinden kurtarabilir.** Yalnız olmak bu kadar zorken peki gerçek yalnızlık nedir?

Bence gerçek yalnızlık, ne kadar topluluk içinde olsak da ne kadar birileriyle konuşsak da hiçbirinin bir anlam ifade etmemesidir. Bir insan topluluğuna dahil olmaya çalışırsın, gerektiğinde belki önemli rol de oynarsın fakat yok olsan hiçbir şey değişmeyecekmiş gibi hissedersin. "En yakın" dostun olur, o dostunun çok fazla en yakın dostu varmış gibi hissedersin. Kendini ifade edersin, kendince ne kadar önemli olsa da kendin hariç kimsenin umursamadığını hissedersin. İnsanlar sana gülümser, o gülümsemenin başka bir şey olduğunu düşünürsün. Rastgele bir caddede yürürsün, diğer insanlar sana heykel gibi gelir. Sürekli iletişim halinde olursun, olmasa da olurmuş gibi hissedersin. **Kısacası heykellerden oluşan bir labirentte kaybolmak gibi bir hissiyat, bence gerçek yalnızlık.**

Biz insanoğulları genelde bir yere ait olmayı deneriz hayatımız boyunca. Bir yer hem içimizi hem dışımızı ısıttığı zaman oraya yakın hissederiz kendimizi. Evimiz gibi mesela. Çocukluğunuzu hayal edin. Bir soba, üstünde pişen kestaneler, yerlerde minderler ve kardeşleriniz, aileniz. Sobanın sıcaklığı sizi hoşnut ederken kardeşlerinizle oynamanız, hatta babanızdan yaramazlık yaptığınız için dayak bile yemeniz, içinizi ısıtır. **Onlar için bir şey ifade ettiğinizi anlarsınız.** Ardından siz hariç herkesin gurbete gittiğini düşünün. O gün, kardeşlerinizle oyun oynadığınız gün ile aynı gün sadece ileriki senelerde. Evde tek başınıza otururken sobaya yakın oturup kardeşlerinizin neler yaptığını düşünürken kestane yediğinizi

hayal edin. Belki biraz iç burkucu fakat kendinizi sobaya emanet ettiğiniz, dışarıda soğğun yalnızlığı dolaşan öyle bir günde öyle bir mekanda kendinizi tamamen yalnız hissetmezsiniz. **Çünkü onların, sizin iyiliğiniz için gittiğini ve kafalarının bir yerinde sizden az bile olsa bir parça olduğunu biliyorsunuz.**

Bir de ait hissedemediğinizde ne olacağını hayal edin. Kardeşleriniz sizsiz oyun oynuyor, siz katılsanız da fazlalık gibi hissediyorsunuz. Kendi başınıza bir şeyler yapıyorsunuz kendinizi tatmin ediyorsunuz fakat sonuçta insansınız, başkalarına gösteriyorsunuz. Kimse detaylı bir şekilde inceleyip size bir şey demiyor. Kestane almak için sobaya uzandığınızda size kalmadığını fark ediyorsunuz. **Kenara oturup sobanın yavaşça sönmesini ve soğumasını seyrediyorsunuz.** Ardından gene aynı senaryo, siz hariç herkes gurbete gitmiş. Soba çok hafif bir şekilde yanıyor ve siz yanında oturuyorsunuz. Sobanın yanında üç beş yıpranmış ve tozlu mektuplar ve birkaç tane de boş zarf var. Sobanın sönmeye başladığını fark edince yakacak arayışına giriyorsunuz. Yakacak bir şey ararken soba sönüyor ve dışarıdaki soğğun yalnızlığınızı size anlatmasını dinliyorsunuz. Yakacak bir şey bulduktan sonra gözleriniz tutuşması için bir şeyler arıyor. Gözleriniz mektuplara ve zarflara takılıyor. **İçinde ne olduğu size önemsiz geliyor ve hiç umursamadan sobaya atıyorsunuz ve tutuşturuyorsunuz.** Yavaş yavaş ateşi seyrediyorsunuz. Ateş sizi ısıtıyor fakat bir şey eksik. Her zaman eksik olmuş bir şey bu. Dışarıdan gelen ayazın sesini dinliyorsunuz. Ayaz sanki içinizdekini tamamlıyor gibi hissediyorsunuz çünkü içiniz de artık ayaz kadar soğumuş. Bir an önce oradan kurtulma hayalleri kurarken ateşin sönüşünü seyrediyorsunuz ve yavaş yavaş uykuya dalıyorsunuz.

Bence gerçek yalnızlık böyle bir şey. Tamamen içinizdeki sıcaklık ile alakalı ve siz bulunduğunuz yerde önemli veya birilerine önemli gibi hissetmediğinizde oluşan bir hissiyat. **Böyle bir hissiyata maruz kalmak insanı duygusuzlaştırıyor ve sertleştiriyor, yani aynı ayaz gibi yapıyor.** Siz siz olun, böyle bir yalnızlık hissettiğinizde yalnızlık kaynağınızı tamamen çöpe atın ve sizi ısıtacak başka bir şey bulun.

fotoğraf: begüm torun

fotoğraf: aylin ünlüer

OSLO 31 AĞUSTOS

Geçmişinde alkol ve uyuşturucu bağımlılığı nedeniyle bir kliniğe yatan Anders, 30 Ağustos günü bir iş görüşmesine gitmek için rehabilitasyon merkezinden ayrılır. Şehirde geçirdiği bu bir gün içerisinde geçmişinden kişilerle karşılaşır, insanları gözlemler. Bu karşılaşmaların ve iş görüşmesinde yaşadıklarının sonucunda Anders toplum içinde nerede olduğunu görür.

Karşısındaki sorular kolay değildir: pes mi etmeli, devam mı etmeli?

Film, adında da geçen Norveç'in başkenti Oslo'da geçiyor ve yönetmen Joachim Trier çoğu sahnede arkadan arkadan şehrin ruhunu göze sokmadan hissettiriyor. Ayrıca İskandinav ülkelerindeki yüksek gelişmişlik karşısında bireylerin yaşadığı içsel çatışmalar ve varoluşsal sancılar yönetmenin de Norveçli olmasından dolayı müthiş bir sıradanlıkla işleniyor.

TABUTTA RÖVAŞATA

Film evsiz, sokaklarda yaşayan bir garip olan Mahsun'un toplumun dinamiklerine uyum sağlayamamasını işler. Filmde ülkemizin bir gerçeği olan sokaklarda yaşayan insanların kışın soğuklarda neler yaşadığından tutun birini sevince takındıkları tutumlara kadar oldukça ince detaylarla aktarılıyor. Ayrıca film çok düşük bir bütçe ile çekilmiştir ve film müziklerini yapan Baba Zula grubu hiçbir ücret almamıştır buna rağmen film Türk sinemasının en iyi filmlerinden biridir. Filmin özellikle ilgimi çeken bir yanı zamanın Türkiye'sinin günümüz Türkiye'siyle arasındaki göze çarpan farklar oldu. Örneğin zor karnını doyuran insanların ölen arkadaşlarını anmak için mezarını alkol ile suladıkları bir sahne var ve bu sahne günümüz Türkiye'sinde vergiler sayesinde yaşanacak bir olay gibi değil.

PERSONA

Film ünlü bir tiyatro oyuncusu olan Elisabet'in sahnede birden susması ve doktorun söylediğine göre fiziksel ya da psikolojik bir sorunu olmamasına rağmen konuşmayı reddetmesiyle başlar. Daha sonra hemşire Alma ile beraber izole bir evde dinlenmeye gönderilir. Filmin geri kalanında Alma'nın Elisabet tek kelime etmezken içini döktüğü ve duygu değişimleri yaşadığı monologlarını izleriz. Ancak film olay örgüsünün ötesinde derin psikolojik analizler ve yönetmen Ingmar Bergman'ın hayatından izler barındırır. Filmin başındaki rahatsız edici görüntülerden oluşan kolajla birazdan izleyeceklerimizin bir film olduğunu hatırlarız; Alma'nın monologları ve Elisabet'e ani çıkışları, rüya sahnesi ve Elisabet'in mektubuyla persona ve benliğin bir oluşunu izleriz. Yine de Bergman'ı tam olarak anlayabilmek ve bu sinematik başyapıtın hakkını verebilmek için filmi izlemek ve sonrasında kapsamlı bir okuma yapmak gerekir.

Tek başınal  ğı, insanlığın i  ine düştüğü boşluğ  , bu alışmak zorunda kaldığımız izole yaşam şeklini ifade ettiğini düşündüğümüz bir   alma listesi hazırladık. Aralara keşfetmenizi istediğimiz parçalar da serpiştirdik. Hislerimizi paylaşmanızı umuyoruz. Listeye sosyal medya hesaplarımızdan ulaşabilirsiniz.

BAřLIK	SANAT��I	ALB��M
Gel Desen Gelemem Ki	Yaşar G��venir	Gel Desen Ge...
Song To Sing When I'm Lonely	John Frusciante	Shadows Colli...
Sogno l'amore	Andrea Laszlo...	Uomo Donna
I Exist I Exist I Exist	Flatsound	Scotland, I Wi...
Tophane'de G��neřli G��nler	Gevende	Kırınardı
soleil soleil	Pomme	les failles
Yağmur	B��lent Orta��gil	Benimle Oyna...
Isolation - 2007 Remaster	Joy Division	Closer
Lonesome Town	Ricky Nelson	Ricky Sings A...
Elbet Birg��n Buluřacağ��z	Zeki M��ren	D��nden Bug��...

**Yakın g  nlerin birinde
ucuz kağ  t ve m  rekkepte
buluřacağ  z.**

Basibozuk Fanzin

@basibozukfanzin

basibozukfanzin@gmail.com